

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုဆိုးလျှိုနီမေ

ဆုံခွင့်

ဝ န် ၊ ချိ သိ န် ၊ ၈၂၀၀၇

အခန်း(၁)

အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့် ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ် သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်တွင် သားနားသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော အိမ်စည်ဆိုသော မိန်းကလေးက သူငယ်ချင်းနှင့် ရယ်မောစွာ စကားပြောနေသည်။ ။

‘ဟဲ့... အိမ်စည် နင့်အဒေါ် သဘောတူထားတဲ့ သူနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ အဆင်ပြေလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘ငါမှ သူမကြိုက်တာ’

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘အို... မချစ်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်တွေက သိပ်ပြီး ရဲတင်းတယ်၊ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ သူ ငါ့ကို အဲ့လိုကြည့်တိုင်း ကြက်သီးထတယ်’

‘ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ရုပ်ရည်လည်း မဆိုးပါဘူး’

‘သူချမ်းသာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ လူကိုမြင်ရင် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမှာ ကျနေတာပဲ’

‘အိမ်စည်ရယ် နင်က တော်တော် ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ’

‘ရယ်စရာကောင်းတယ် လုပ်မနေနဲ့ ၊ ပြန်ကြရအောင်’

‘နင်ကလည်း စားလို့ သောက်လို့ ပြီးတာနဲ့ ပြန်ချင်ပြီလား’

‘အေးလေ ပြန်ချင်ပြီ’

‘နေပါဦး ငါလာတွေ့တဲ့ ဧည့်သည် မှ မလာသေးတာ’

‘ဒီနေ့ရော လာမှာ ပါ’

‘ချိန်းထားတာပဲဟာ ပြီးတော့ သူက ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတာပဲ လာမှာ ပေါ့’

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပဲ မြတ်ထွေးရဲ့ ဧည့်သည် က ဝင်လာသည် ။

‘ဟော... ဟိုမှာ လာပြီ’

‘ဒါဆို နင်သွားတွေ့တော့ ငါ ဒီမှာ ပဲ ထိုင်နေမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

အိမ်စည်နှင့် မြတ်ထွေးက တိုးရစ်(စ)ဂိုက် နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်သစ် ဘာသာကို ကျွမ်းကျင်ကြပြီး ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တွေထဲမှာ ပြင်သစ်တွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အငှားများ သည် ။

တိုးရစ်(စ)ဂိုက် အေဂျင်စီတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်သား အတူတကွ အလုပ်လုပ်နေကြသည် ။

မြတ်ထွေးက သာမန်တိုးရစ်(စ)ဂိုက် ဖြစ်ပေမဲ့ အိမ်စည်က ဓာတ်ပုံရိုက်ပါ ကျွမ်းကျင်သူပါ။ ဓာတ်ပုံရိုက် ကျွမ်းကျင်ပြီး ထိုအလုပ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်စားနိုင်သည် ထိ တတ်ကျွမ်းသည် ။

ကင်မရာတစ်လုံးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။ အဒေါ်နှင့် အတူနေသော တိုက်ခန်းမှာ လည်း ဖလင်ကူးသည့်၊ ဆေးသည့်အခန်း လုပ်ထားသည် ။

ဖလင်ကို ကိုယ်တိုင်ကူးပြီး ကိုယ်တိုင်ဆေးသည့်ပညာကိုလည်း တတ်ကျွမ်းထားသည် ။ မြတ်ထွေးက သူ့ဧည့်သည် တွေနှင့် လေပေးဖြောင့်နေသည် ။

အိမ်စည်က လော်ဘီဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း အကြည့်ကို ဝေဝဲလိုက်သည် ။ သူ့အကြည့်က တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားနှစ်ဦးထံသို့ ရောက်သွားသည် ။

တစ်ယောက်က ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် သပ်ရပ်နေသလို၊ နောက်တစ်ယောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီ တီရှပ်ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်ပါ။ ရုပ်ရည်ချင်းက သန့်ပြန့်သော်လည်း ဝတ်စားပုံက ကွာခြားနေသည် ။

အိမ်စည်က တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်ဆိုသော စကားကို လက်ခံထားသူ ဖြစ်သည် ။ အဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းကို ဦးစားပေးသူပါ။

အထည်အရေအတွက် နည်းချင်နည်းပါစေ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ဝတ်စားမှ ကြိုက်သူပါ။

အဒေါ်အပျိုကြီးရဲ့ လက်ပေါ်တွင် ကြီးသူပီပီ အဒေါ်ပုံသွင်းသည့်အတိုင်း ပုံစံဝင်နေသည် ။ ရယ်မော ပြောဆိုနေကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ဟိုတယ်အပေါက်ဝဆီသို့ အကြည့် ရောက်သွားသည် ။

‘ဟင်...’

စိုးသိန်းဆိုသော သူ့အဒေါ် သဘောတူထားသောသူကို တွေ့လိုက်သ

ည် ။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့ကိုမြင်ရင် တောက်တဲ့ ကပ် နေတော့မှာ ပဲ’

သူ့ထံမှ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို အကြည့်ပို့လိုက်သည် ။
စောစောက လူနှစ်ယောက်က ထိုင်ခုံကို ခွာနေကြပါပြီ။

အိမ်စည်ရဲ့ ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ရောက်လာသည် ။
ထိုအတွေးသည် သင့်တော်သည် မသင့်တော်သည် ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ
ထိုသူနှစ်ယောက်ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည် ။

ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပုံက ရုပ်မဆိုးဘဲ ကြည့်
ကောင်းနေသည် ။

ထိုသူနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ကို စွေခနဲ ရောက်သွားသဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်က
သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည် ။ သားသားနားနားသူရဲ့ လက်မောင်းကို
ကိုင်လိုက်သည် ။

‘ခဏလေး ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူလို ဟန်ဆောင်ပေးပါ’

‘ဟာ...’

ထိုသူက အလန့်တကြား သူ့လက်ကို ရုပ်လိုက်သည် ။ သူ့ဘေးက စုတ်တီးစုတ်ပြတ်နဲ့ သူက သူ့ကို ကြည့်ရင်းကနေ ရုတ်တရက် သူ့ရဲ့ ပခုံးကို
ဖက်လိုက်သည် ။

‘ရတယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုး ကိုယ်က ကျွမ်းတယ်’ အိမ်စည်က ရုန်းမည်ကြံပြီး
လှမ်းအကြည့် စိုးသိန်းက သူ့ထံကိုမြင်ပြီး သူ့ထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည် ။

သူ့ရဲ့ မျက်နှာက နီရဲပြီး ဒေါသတွေ အုံ့လိုက်ကြနေသည့် ပုံစံပါ။

‘အိမ်စည် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

အိမ်စည်က ယခုမှ သူ့ကို တွေ့သည့်ပုံစံနှင့် အံ့သြဟန် ပြလိုက်သည်

။

‘ဟင်... ကိုစိုးသိန်းပါလား’

‘မင်း ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတာ’

‘ဒါ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူလေ’

‘ဘာ...’

စိုးသိန်းရဲ့ မျက်နှာက ဒေါသကြောင့်ရော ခံပြင်းစိတ်ကြောင့်ပါ နီရဲသွားသည် ။

‘အစတည်းက ကျွန်မ ပြောသားပဲ၊ ကျွန်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မှ မယုံတာ’

‘တောက်... မင်းအဒေါ်နဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ စောင့်နေမယ် လာခဲ့ပါ’

အိမ်စည်ကို ယောက်ျားပျို နှစ်ယောက်က မှ င်တက်မိစွာ ကြည့်နေပြီး ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသော စိုးသိန်းကိုပါ ကြည့်မိသည် ။

‘ဘာတွေလဲဟာ ရှုပ်လိုက်တာ’

သားနားစွာ ဝတ်ထားသောသူက အိမ်စည်ကိုကြည့်ပြီး အထင်သေးစွာ ရှုတ်ချလိုက်သည် ။

‘လာ ကျော်ရှင်း သွားမယ်၊ ဟိုတယ်ထဲမှာ သူများ တွေနဲ့ ရှက်စရာကြီး’

သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျော်ရှင်းဆိုသောသူကို ပြောလိုက်သည်။ ။ ကျော်ရှင်းက အိမ်စည်ကို အထင်သေးသော လှောင်ပြိုးများ နှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

‘အဲဒါပေါ့ဗျာ စကားပုံ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ပေါ့’

အိမ်စည်က ကျော်ရှင်းဆိုသော လူ၏ လက်ကို သတိလက်လွတ် ကို င်ထားမိသည် ကို ထိုသူက ခါချလိုက်သည်။ ။

‘လာ သွားစို့’

နှစ်ယောက်သား အိမ်စည်ကို အရှက်မရှိ တန်ဖိုးမရှိသော မိန်းမဆိုသော အကြည့်နှင့် ကြည့်သွားသည် မို့ အိမ်စည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းစွာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေသည်။ ။

ကျောခိုင်းသွားသော ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် မြင့်မြင့်မားမား သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ပြေးလိုက်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်ချင်သည်။ ။

မြတ်ထွေးက အဝေးကနေ အိမ်စည်လုပ်သမျှကို စကားပြောရင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ ဧည့်သည် ရဲ့ စကားကို ဖြတ်လို့ မရသေး၍ အိမ်စည် ထံသို့ ရောက်မလာနိုင်သေးပါ။

‘အိမ်စည်တစ်ယောက် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ မသိဘူး’

အိမ်စည်က တစ်ယောက်တည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ သူ့မျက်နှာလေးမှာ ဒေါသရော ညှိုးနွမ်းမှုတွေပါ ရောထွေးနေသည်။ ။

မြတ်ထွေးရဲ့ ဧည့်သည် တွေ သူတို့ အခန်းဆီသို့ ထွက်သွားတော့မှ မြတ်ထွေးက သူ့အနား ရောက်လာသည်။ ။

‘ဟဲ့... အိမ်စည် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဒေါသတွေ အချောင်းလိုက် ထွက်နေတယ်’

‘ဘယ်မှာ လဲ အချောင်းလိုက် မမြင်ပါလား’

‘ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်နေတာနော်၊ လာနောက်မနေနဲ့’

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုစိုးသိန်းကြီးကို မြင်လိုက်သလိုပဲ’

‘သလိုပဲ မဟုတ်ဘူး နင် မြင်ကို မြင်လိုက်တာ’

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုလူနှစ်ယောက်ကရော ဘာလဲ၊ နင့်ကို ဘာပြုလို့ စက်ဆုပ်စရာ အကြည့်နဲ့ ကြည့်သွားတာလဲ’

‘အင်း... ပြောရရင်တော့ သူတို့ အလွန် မဟုတ်ပါဘူးလေ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ရှင်းစမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုဟယ် ငါတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း ကိုစိုးသိန်း ဝင်လာတာ မြင်တယ်။ ချက်ချင်း ငါ စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး။ အဲဒီနှစ်ယောက်နား သွားပြီး သားသားနားနား လူရဲ့ လက်ကို ဖက်လိုက်တယ်’

‘ဟယ် အိမ်စည်ရယ်၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီလောက် အရှက်နည်းတဲ့ အလုပ် နင် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုစိုးသိန်းကိုမြင်တော့ သူ့ကို စိတ်ပျက်သွားစေချင်လို့ ဟိုလူကို ငါ့ရည်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်လိုက်တာ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ သေသေချာချာ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ’

‘ကိုစိုးသိန်းကိုမြင်တော့ သူ့လက်မောင်းကို ငါ ဖက်လိုက်တယ်လေ၊ ဟိုက ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေတုန်း ကိုစိုးသိန်းက အနားရောက် လာပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ မေးတယ်။ ငါကလည်း အဲဒါ ငါ့ချစ်သူလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့’

‘ဟယ်... အဲဒါကို ဟိုလူက ငြိမ်ခံနေလား’

‘သူတို့ လည်း အံ့ဩပြီး ကြောင်သွားမှာ ပေါ့။ ကိုစိုးသိန်းက ဒေါသ တကြီး ထွက်သွားတော့မှ ငါ့ကို သူတို့ အပြတ်နှိပ်ကွပ်တာပေါ့’

‘ဘယ်လို နှိပ်ကွပ်တာလဲ’

‘အပေါစား မိန်းမရှုပ်လို့ အကြည့်နဲ့ ရော အပြောနဲ့ ပါ ပြောသွားကြ တာလေ’

ဟယ် ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှက်လွန်းလို့ လဲသေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ဝေးရမှာ ဆိုတော့ တန်ပါတယ်လေ’

‘အဲဒီလူတွေက နင့်ကို တော်တော် အထင်သေးသွားမှာ ပဲနော်’

‘သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နဲ့ နောက်ထပ် တွေ့စရာလည်း အကြောင်းမရှိပါဘူး’

‘မတော်တဆ တွေ့ခဲ့ရင်ရော’

‘ထင်ချင်သလို ထင်ပါစေပေါ့ ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက မလိုချင်တဲ့ ဟိုလူကြီး အဝေးလွင့်သွားဖို့ ပဲ’

‘နင့်အဒေါ်နဲ့ ပြဿနာတက်မှာ ပေါ့’

‘တက်လည်း တက်ပါစေ၊ ဒီလူကို ငါ လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး’

‘မချစ်ဘဲနဲ့ တော့ မယူပါနဲ့ ဟာ၊ မိန်းမဘဝက ရှုံးပြီးရင်းရှုံးနေမှာ ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူချမ်းသာတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ’

‘သူ့ပိုက်ဆံ နင် သုံးလို့ ရတာပေါ့’

‘မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ လူကို ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးပြီးမှ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ မ
လိုချင်ပါဘူးဟာ’

‘အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

‘မြတ်ထွေးရေ၊ မီးစာတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် လုပ်မနေနဲ့ ပြန်ကြ
မယ်’

‘အေး... ပြန်မယ်လေ’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အ
ငှားကား ကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။

အခန်း(၂)

တိုက်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်စဉ် အဒေါ် ဒေါ်ခင်သိန်းက တံခါးဖွင့်
ပေးသည်။ ။

‘မောင်သိန်းစိုးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား’

‘ဘာလဲ သူ့အိမ်လာသွားသေးလို့ လား’

‘မလာဘူး ဖုန်းဆက်တာနဲ့ အိမ်စည်ရှိတဲ့ နေရာကို ပြောလိုက်တာ’

‘ဪ...’

‘လာသွားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါဆို သူနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်ပေါ့’

‘လာသွားတာပဲ တွေ့တာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်’

‘မျက်နှာကြီးလည်း ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘အဲဒီလူကို ကြည့်မရဘူး’

‘ဒီလောက် ပြည့်စုံတဲ့ လူကို ဘာလို့ ကြည့်မရတာလဲ’

‘အိမ်စည်မှ သူ့ကို မချစ်တာ၊ ကြည့်မရတာ မဆန်းပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်’

‘ကြည့်မရလည်း သူ့ကို ညည်း လက်ထပ်ရမယ်၊ ငါလည်း ကျန်းမာ
ရေး မကောင်းဘူး၊ ငါ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ညည်းတစ်ယောက်တ
ည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး’

‘အိမ်စည်က လူကြီးဖြစ်နေပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်တ
ယ်’

‘မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်တည်းနေလို့ သင့်တော်မလား’

‘မြတ်ထွေးရှိတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်’

‘မြတ်ထွေးကလည်း မိန်းမပျိုလေးလေ၊ ဘာထူးလို့ လဲ’

‘အိမ်စည်နဲ့ မြတ်ထွေး နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ကောင်းကောင်း နိုင်ပါတယ်’

‘ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ’

‘ဒေါ်လေးက အလကား စိတ်ပူနေလို့ ပြောရတာပါ’

‘အင်း ညည်းက အတတ်ကျူးနေတော့ ကျုပ်ကပဲ အရှုံးပေးပါတယ်’

ဒေါ်ခင်သိန်းက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ။ အိမ်စည်က
အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံကူးရန် အမှောင်ခန်းထဲ
ဝင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးခဲ့သည့်အခေါက် ဧည့်သည် တွေနဲ့ တောင်ကြီး၊ အင်းလေးကို လို
က်သွားစဉ် ရိုက်ခဲ့သော ပုံအချို့ကို ကူးမည်ဖြစ်သည်။ ။

တချို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တွေက သည် ပုံမျိုးတွေကို
ခရီးသွားခင်ပြလျှင် အလွန်သဘောကျပြီး သွားချင်စိတ်ကို ပိုနှိုးဆွသလို
ဖြစ်သည်။ မို့ အိမ်စည်က ငွေကြေးကုန်ကျခံပြီး ဂိုက်ကာအယ်(လ)ဘမ်

လုပ်ထားခြင်းပါ။

စိုးသိန်းက အလွန် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်သိန်းတို့ ထံ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ခင်သိန်းက တံခါးခေါက်၍ ဖွင့်ပေးစဉ် သုန်မှုန်နေသော စိုးသိန်းရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ပြီး တစ်ခုခုပဲဟု စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အိမ်စည် ပြန်ရောက်ပြီလား ဒေါ်လေး’

‘အေး... ရောက်ပြီကွယ်’

‘သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ’

စိုးသိန်းက ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲကွယ်’

‘မျက်နှာစုံညီ ရှင်းရမှာ မလို့ ပါ။ သူ့ကိုသာခေါ်လိုက် ဒေါ်လေး’

ဒေါ်ခင်သိန်းက သူ့ရဲ့ ဝဖိုင်သော ကိုယ်လုံးကြီးကို ခပ်သွက်သွက် သယ်ပြီး အိမ်စည်ရှိနေသော အမှောင်ခန်း တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

‘အိမ်စည် ထွက်ခဲ့ဦး’

‘ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ ဒေါ်လေး’

‘မောင်သိန်းစိုး ရောက်နေတယ်၊ အမြန်ထွက်ခဲ့’

‘ဟိုက် ဒီလူကြီး ဒေါသပုံပွားပြီး ချက်ချင်း လိုက် လာပြီကိုး...

ကောင်းပါတယ်၊ မြန်မြန်ရှင်းလိုက်တာပဲ အေးတယ်’

အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းကို တိုက်ရိုက်ထွက်လာခဲ့သ

ည် ။ မျက်နှာလေး တည်တည်နှင့် ကုလားထိုင်အလွတ် တစ်လုံးမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်သည် ။

‘ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ကိုစိုးသိန်း’

‘ပြောမလို့ ပဲ လာခဲ့တာ၊ ဒေါ်လေးရှေ့မှာ ပဲ မင်းကို မေးမယ်’

‘မေးပါ’

‘စောစောကလူက မင်းရဲ့ ချစ်သူ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အစက မင်းမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး’

‘ရှိပါတယ်၊ မပြောချင်လို့ ရှင့်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပဲ ငြင်းခဲ့တာ
လေ’

‘အိမ်စည် ညည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ဒီနေ့ သူရည်းစားနဲ့ ပွေ့ဖက် စကားပြောနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့
တယ်’

‘ဟင်...’

ဒေါ်ခင်သိန်းရဲ့ မျက်လုံးကြီးက အံ့ဩလွန်း၍ ဆန်ကောကြီးလို ဝိုင်း
သွားသည် ။

‘အိမ်စည် ညည်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ’

‘လူတွေရှိတာတောင် သူတို့ နှစ်ယောက်နေပုံက သိပ်အတင့်ရဲတယ်။
ဒီလို မိန်းမမျိုးကို ကျွန်တော် လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး’

‘နေ... နေကြပါဦး၊ ဒေါ်လေး ပြောပါရစေ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုးသိန်း၊ ဒီလို နားလည်ပြီး
နောက်ဆုတ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’

‘ဒေါ်လေး ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ ဒေါ်လေးတူမကို သူ့ရည်းစားနဲ့ ပဲ
ပေးစားလိုက်ပါတော့’

သိန်းစိုးက ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသည်။ အိမ်စည်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ
ကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်က အပျိုစင်တစ်ယောက်မှ ဟုတ်သေးရဲ့ လားဟု
သံသယဖြစ်သွားသည်။

သူက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ကို လိုချင်၍
အိမ်စည်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းပါ။

လက်မထပ်မီ အိမ်စည်ရဲ့ အကြောင်းကို သိ၍ သူ သိပ်ကံကောင်းသ
ည် ဟု တွေးသည်။

‘တော်သေးတယ်၊ ငါက နွားမရွံ့ပိတ်နဲ့ တွေ့မလို့’

အန္တရာယ်တစ်ခုကနေ သီသီလွတ်၍ သူကံကောင်းလေစွဟု တွေးပြီး
တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဒေါ်ခင်သိန်းက အိမ်စည်ကို စားတော့ ဝါး
တော့မည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

‘ပြောစမ်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ’

‘အိမ်စည်ရဲ့ ချစ်သူနဲ့ အတူရှိနေတုန်း သူမြင်သွားတယ်’

‘လူပု အ လ ယ် မှာ ညည်းအရှက်မရှိ ဘာလုပ်နေတာလဲ။
မောင်စိုးသိန်းက အမြင်မတော်တာ တွေ့လို့ ပြောသွားတာနေမှာ’

‘ဒေါ်လေးရယ် တော်ပါတော့ နားငြီးလို့ သေတော့မယ်’

‘အိမ်စည်နော် ထလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်။ ဒီလောက် ပြည့်စုံတဲ့

လူ ရှာပေးတာကို စိတ်ပျက်အောင် လုပ်လိုက်တယ်’

‘အိမ်စည်မှ မကြိုက်တာ’

‘ဒါဆို ညည်းကြိုက်တဲ့ လူ ခေါ်ခဲ့လေ ငါ သဘောတူရင် လက်ထပ် ပေးမယ်’

‘ဟိုက် အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ပေးရမှာ လဲ’

အိမ်စည်က စိတ်ထဲက အလန့်တကြားနှင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။

‘ဟဲ့... ပြောနေတယ်လေ၊ ခေါ်ခဲ့လို့ ’

‘ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

လိမ်ဆင်လေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် အိမ်စည်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် တွေ ထုတ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟို... သူက အလုပ် အရမ်းများ နေတာ’

‘အလုပ်အရမ်းများ လည်း နာရီဝက် တစ်နာရီလောက် အချိန်ရတာပဲ လာတွေ့ခိုင်းလိုက်’

တွေးရင်းနှင့် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ကို အိမ်စည်က ရလိုက်သည်။ ။

‘ဒီလို ဒေါ်လေးရဲ့ သူက နိုင်ငံခြားကို သွားတော့မလို့ အားမှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘ဘာ နိုင်ငံခြားကိုသွားမှာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ညည်းကရော’

‘ခဏသွားမှာ ပါ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လေ ပြန်လာတော့မှ ဒေါ်လေးနဲ့

အေးအေးဆေးဆေး တွေပေးမယ်နော်’

‘ညည်းဟာက ဟုတ်ရဲ့ လား’

ဒေါ်ခင်သိန်းက မသင်္ကာသော မျက်လုံးတွေနှင့် အိမ်စည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက တွေ့သွားတာလဲ။ နာမည်လည်း ပြောဦးလေ’

‘ရော်... ခက်ပြီ’

အိမ်စည်က ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားပြီး အပြေးအလွှား စဉ်းစားရင်း ဆီခိုးနားကအဖြစ်ကို သတိရလိုက်သည်။ ။

သူ့ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်လိုက်သူကို ကျော်ရှင်းဟု ခေါ်သံကြားလိုက်သည်ပဲ။

‘ဟဲ့... ကိုယ့်ရည်းစားနာမည်ကို ဒီလောက်တောင် တွေးနေရလား’

‘ကျော်ရှင်းပါ ဒေါ်လေးရဲ့ ’

‘ညည်းကိုကြည့်လေ ငါ မယုံလေပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆို ဒေါ်လေးရယ်’

‘ငါ မြတ်ထွေးကို မေးကြည့်မယ်’

‘အင်း... ညနေကျ မေးကြည့်၊ သူအခု ဧည့်သည် တွေနဲ့ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး’

‘အင်း... မေးကြည့်မယ်၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ နာပြီသာမှတ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ အိမ်စည် အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်’

ဒေါ်ခင်သိန်း စကားရှည်နေမှာ စိုးပြီး အိမ်စည်က အမြန်ဆုံး အမှောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဟန်းဖုန်းကို ယူသွားပြီး အမှောင်ခန်းထဲက နေ မြတ်ထွေးထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ။

‘မြတ်ထွေးရေ အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘စိုးသိန်း ရောက်လာတယ်။ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိလို့ သူ မယူနိုင်ပါဘူး ပြောသွားတယ်။ ငါက လူရှေ့မှာ အရှက်နည်းတဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်တယ်လို့ ပြောသွားတယ်’

‘ဒါဆိုနင့်ကို ကောင်းကောင်း အပုပ်ချသွားတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒေါ်လေးက ဘာပြောလဲ’

‘ငါ့ရည်းစားက ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်၊ အိမ်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်’

‘အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ နင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်လဲ’

‘ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ပြီးလုပ်ပြ ဇာတ်ခင်းလိုက်တယ်လေ၊ နာမည်က ကျော်ရှင်း၊ နိုင်ငံခြားကို ထွက်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ပြန်လာမှ ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်ပေါ့ဟာ’

‘အဲဒီတော့ ယုံသွားလား’

‘နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်လို့ ထောက်ခံပေးလိုက်’

‘ဘာတဲ့ နာမည်က’

‘ကျော်ရှင်း’

‘ပုံစံကရော’

‘အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နဲ့
ယောက်ျားပီသပြီး ချောတယ်လို့ ပြောလိုက်’

‘ကောင်းပြီ၊ နင်နဲ့ ရောပြီး မုသာဝါဒ ကျင့်သုံးလိုက်တာပေါ့’

‘အေး... ငရဲပြည်သွားလည်း အဖော်လေးနဲ့ ပေါ့ဟယ်’

‘ငရဲပြည်ကို နင်ပဲသွား၊ ငါက အားနာလို့ မလိုက်ဘူး’

‘နင်နဲ့ ငါနဲ့ က ပါတာနာလေ’

‘တော်ပြီ၊ ဧည့်သည် တွေနဲ့ မအားဘူး’

‘ငါပြောသလို ဒေါ်လေးကို ပြောနော်၊ ပြီးတော့ ပိုပိုသာသာလေးလ
ည်း ပြောလိုက်ဦး’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

မြတ်ထွေးက ရယ်မောပြီး ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည် ။ အိမ်စည်ကလ
ည်း စိတ်ပေါ့ပါးစွာနှင့် သူ့အလုပ်ကိုလုပ်နေသည် ။
